

de all inclusive wijk

*publiek-private samenwerking
ten behoeve van duurzame wijk economie*

Nieuwe economie betreft het integreren van assets:

Lang geleden was er eens een wijk waar een grote kan water en een klein kannetje siroop stond. Beide waren van grote waarde voor de gemeenschap. Alleen ... dat wist niemand. In die tijd hielden gemeente en burgers hun eigendommen namelijk nog strikt gescheiden. Zo was het water eigendom van de gemeente en de siroop van de bewoners. En dus werd er niet gemengd. Hierdoor dronk niemand in die tijd ooit limonade en dat was best jammer ...

Inleiding

Steeds meer mensen willen in een duurzame wijk wonen. In deze wijken is het prettiger leven. Zo is het bijvoorbeeld erg prettig wanneer je geen maandelijkse energierekening meer krijgt omdat je zelf zonne-energie opwekt. Bovendien profiteert het milieu van die investering. Wanneer je ook nog inkoopvoordeel weet te realiseren door de zonnepanelen collectief met een hele straat of een buurt aan te schaffen, wordt een dergelijke actie nog aantrekkelijker om te doen.

We vertellen hier wat er nodig is om systematisch dit soort all inclusive arrangementen in een wijk te organiseren. Want wat kan met de energierekening, kan met nog heel veel meer andere rekeningen. Op weg naar de all inclusive wijk!

Voor wie?

De all inclusive wijk is een wijk waar burgers en overheid echt gaan samenwerken. Iedereen die meedoet profiteert daarvan, bijvoorbeeld door besparingen te realiseren. Denk aan besparingen op de energierekening, besparingen op de uitgaven voor uitkeringen of onderhoud van openbaar groen.

De all inclusive wijk is dan ook interessant voor iedereen die in de wijk woont, actief is en/of producten of diensten levert: bewoners, gemeente en organisaties zoals woningcorporaties, energiebedrijven, zorgleveranciers (WMO), werkleveranciers (Participatiewet), bedrijven, scholen.

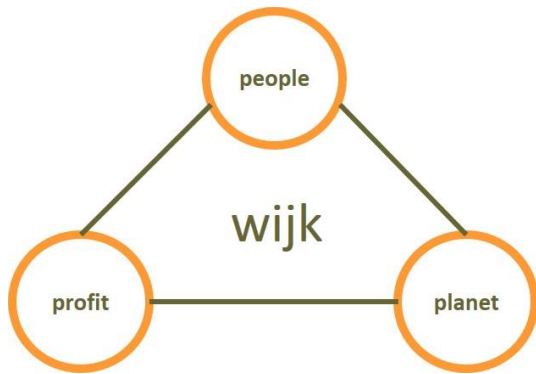
Om publiek-private samenwerking vorm te geven is het nodig om een publiek-private samenwerkingsstructuur en netwerken te ontwerpen. Het concept van de all inclusive wijk toont welke structuren en netwerken in een wijk aangebracht kunnen worden om samen meer welvaart en welzijn in een wijk te creëren.

Wat is een all inclusive wijk?

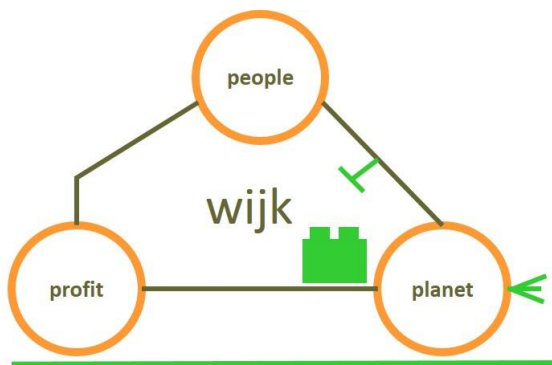
De all inclusive wijk is een wijk met een duurzame wijkeconomie. Een wijk die zich organisch kan ontwikkelen doordat er een aantal hulpstructuren zijn aangebracht die duurzame wijkeconomie bevorderen. Deze hulpstructuren zorgen ervoor dat burgers en gemeente beter kunnen samenwerken bij het verbinden van de domeinen people-planet-profit.

Anders geformuleerd: een all inclusive wijk is een publiek-private samenwerking tussen gemeente, burgers en leveranciers van vitale functies zoals onderwijs, energie, zorg, voedsel, ontspanning, werk, bescherming, met als doel het organiseren van een duurzame wijkeconomie.

Hierdoor ontstaat meer welzijn en geluk en krijgen burgers keuzevrijheid bij de inrichting van hun leven en leefomgeving. Bovendien kost de all inclusive wijk zowel voor gemeente als voor burgers veel minder geld doordat de all inclusive wijk efficiënter werkt.

De vraag is hoe we een duurzame wijk economie aan het rollen krijgen. Laten we eerlijk zijn: in principe hoeven we niets te doen. We bewegen als gemeenschap namelijk langzaam en vanzelf in de richting van een duurzame samenleving. Dit is een proces van organische groei. Ook op wijkniveau zal dit steeds zichtbaarder worden, in de vorm van burgerinitiatieven. De gemeente kan dit proces van organische groei echter stimuleren, door samen met haar burgers zorg te dragen voor een vruchtbare bodem en hulpstructuren voor duurzame wijk economie. Doordat een duurzame visie ervan uitgaat dat alles één is, hebben deze nieuwe hulpstructuren ook een aangename impact voor de (kosten)structuur van de gemeente zelf.

duurzame wijk economie gaat rollen met hulpstructuren en vruchtbare bodem

Vruchtbare bodem bij burgers, bestuur en politiek

De vruchtbare bodem voor een duurzame wijk economie vinden we natuurlijk bij de burgers zelf. Steeds meer mensen zijn op de een of andere manier bezig met duurzaamheid. Sommige mensen doen veel, anderen weinig. Iedereen maakt zijn eigen keuze. Maar over het algemeen is de trend: steeds meer mensen willen steeds duurzamer leven. Vaak betekent dit dat mensen zich betrokken voelen met hun omgeving: het milieu, de natuur, andere mensen. We voelen ons steeds meer verbonden met het leven als geheel. We willen geen tomaten eten die de halve wereld zijn overgevlogen, we willen geen kleding kopen die door kinderen in elkaar is gezet, etc. Er ontstaan hierdoor nieuwe burgermodellen voor waardecreatie. Mensen zijn bereid om spullen te delen, vaker hun eigen voedsel te verbouwen, er ontstaan nieuwe scholen, social enterprises, lokale markten, coöperaties, prosumenten, burgerinitiatieven. Dit heeft gevolgen voor het huishoudboekje van

mensen. Je kunt stellen: wie duurzamer gaat leven, heeft minder geld en spullen nodig maar meer informatie en onderlinge relaties.

Maar niet alleen bottom up gebeurt er veel. Ook de overheid verandert. Gelijkwaardig partnerschap, cocreatie, praktijk boven beleid, zijn bewegingen waarbij politiek, bestuur en burgers steeds dichter bij elkaar komen te staan en samen werken aan een fijne leefomgeving voor iedereen. Deze beweging geeft – wat ons betreft – een nieuwe definitie van politiek:

Politiek is de wijze waarop wij ons organiseren, relaties onderhouden en samen handelen ten behoeve van de gezondheid van de hele mensheid en elk individu daarin.

Bron: *Spontane evolutie* van Bruce Lipton en Steve Bhaerman, AnkhHermes, Utrecht, 2013, p. 357

De rol van de overheid in de participatiesamenleving wordt ook steeds duidelijker: ruimte geven aan initiatieven en meewerken aan het organiseren van nieuwe structuren waarmee burgers actief, ondernemend en zelfstandig keuzes kunnen maken voor de inrichting van hun leven en leefomgeving.

Op dit moment wordt de participatiesamenleving vooral versterkt met subsidies voor projecten. Dit is een prima start. De all inclusive wijk geeft gemeenten en burgers de mogelijkheid **een volgende stap** te maken: van het subsidiëren van projecten **naar het organiseren van een publiek-private samenwerkingsstructuur** die voor zowel overheid als voor burgers voordelen biedt.

De belangrijkste voordelen voor beide partijen zijn:

- besparen van geld
- meer welzijn en geluk
- een evenwichtiger balans tussen people-planet-profit
- groei en ontwikkeling

Wanneer we - gemeente en burgers - vaker samen willen gaan handelen, ontstaat de behoefte aan een “publiek-private infrastructuur. Zeg maar de weg die de gemeente en de wijk samen kunnen gebruiken voor hun gezamenlijke “handel en wandel”. De bedoeling van deze infrastructuur is om overzicht te geven en keuzes te kunnen maken met betrekking tot balans en harmonie. In ons geval voor de all inclusive wijk. De infrastructuur werkt dus als een nieuw gemeenschappelijk afwegingskader.

Twee uitdagingen

In veel woonwijken spelen de volgende twee uitdagingen die een duurzame ontwikkeling van de wijk belemmeren:

1. *alle geld, talent en capaciteit vliegt de wijk uit*
2. *veel waarde in de wijk wordt niet gebruikt*

Hierdoor lukt het niet om een mooie verbinding te maken tussen de domeinen people, planet, profit.

Uitdaging 1 - geld, talent en vermogen vliegt de wijk uit

In woonwijken is dikwijls onvoldoende coherentie is tussen het individu en de noodzakelijke vitale levensfuncties van dat individu. Een woonwijk heeft maar één functie: wonen. Alle andere functies die nodig zijn om te leven, worden aangeleverd van buitenaf: energie, voedsel, gezelligheid, zorg, werk. Ons inkomen en welzijn wordt ingekocht of aangeleverd en daar zijn we heel druk mee. Echter, we organiseren niets zelf! Dit is op wijkniveau bezien, niet efficiënt. Lees ter verduidelijking hiernaast het verhaal maar eens over het studentenhuus.

Wanneer we het verhaal van het studentenhuus vertalen naar een wijk, zien we dat er geen groepen mensen zijn die functioneren als afwasploeg of als kookploeg. We hebben het in een wijk dan over groepen mensen die zaken organiseren zoals sport, zorg, kinderopvang, plantsoenonderhoud, energie opwekken, voedsel produceren, computerhulp, e.d. Deze producten en diensten worden nu veelal aangeleverd door de gemeente of externe leveranciers. De wijk gebruikt zeg maar voortdurend de pizzakoerier om in haar levensonderhoud te voorzien. Je kunt je dan voorstellen dat de oven van de pizzakoerier veel te klein is om voor de hele wijk ieders favoriete pizza te bakken en dus kan de burger kiezen uit een klein, standaard assortiment met een lage kwaliteit, tegen een hoge prijs. Dat komt omdat het principe van de markt hier werkt: de burger kan nergens anders heen ... de gemeente of leverancier wil maximaal rendement maken en tegen een zo laag mogelijke kostprijs leveren. Andersom gezegd: *alle geld, talent en capaciteit vliegt de wijk uit.*

Vroeger, in het studentenhuus waar ik woonde, wisten we allemaal dat samen boodschappen doen en samen koken veel voordeliger was dan wanneer ieder voor zich dat ging doen. Bovendien gaf het veel minder rotzooi in de keuken, was het gezelliger dan alleen eten en hoefde niemand te wachten "tot de keuken vrij was". Ook was het minder werk. We bespraken wat we wilden eten, hoeveel geld we nog hadden en hoeveel we wilden besteden en we verdeelden de taken: boodschappenploeg, kookploeg, afwasploeg. Deelname was vrijblijvend en iedereen had een gelijke stem in het geheel. Als je toch eens alleen at, was een aantal zaken in de keuken voor collectief gebruik: kruiden, pannen, afwasmiddel. Dat was efficiënt. Heel af en toe lieten we pizza's bezorgen, maar niet vaak, want dat was veel te duur voor ons bescheiden studentenbudget.

Uitdaging 2 – veel waarde in de wijk wordt niet gebruikt

Zowel burgers als de gemeente werken ieder op hun eigen domein. Strikt gescheiden. Ik zorg voor mijn tuin, de gemeente zorgt voor het openbaar groen. Ik betaal een dagje uit naar de Efteling, de gemeente betaalt de glijbaan in de wijk. Oftewel: ik ben verantwoordelijk voor mijn private functies en activa; de gemeente is verantwoordelijk voor publieke functies en activa in de wijk. En we mengen niet. Sterker nog, de gemeente investeert in handhaving van deze scheiding tussen publiek en privaat. Bijvoorbeeld: wie zijn caravan (functie wonen / verblijven) langer dan een paar dagen aan de straat zet, krijgt een boete. Want wonen / verblijven is een private functie en dus mogen er geen woonobjecten op de openbare weg staan. Deze scheiding maakt dat veel vermogen in een wijk niet gebruikt wordt (met vermogen bedoelen we hier overigens kracht). Doordat óf de één óf de ander werkt, maar nooit tegelijkertijd en samen. Andersom gezegd: *we draaien slechts op halve kracht.* Het voorbeeld op de volgende pagina over de roeiboot legt dit nog eens helder uit.

Het is zinvol om na te denken hoe we die strikte scheiding tussen publieke en private functies en activa wat lossen kunnen maken. Zodat ze samen gebruikt kunnen worden al dat nuttig is. Integreëren van assets noemen we dat. Dat kan wanneer gemeente en burgers zich samen verantwoordelijk gaan voelen voor het geheel. Populair gezegd – maar ook heel holistisch – burgers en gemeenten gaan ervaren dat ze in hetzelfde schuitje zitten en gedeelde verantwoordelijkheid voor de elkaar en de wijk hebben. Vanuit die collectieve verantwoordelijkheid ontstaat namelijk de bereidheid en creativiteit om onbenut vermogen aan te spreken. Ook ontstaat er zo bereidheid om te delen wat je als burger of gemeente over hebt (bijvoorbeeld energie of grond) ten gunste van welzijn en geluk van iedereen (waar je zelf ook weer een onderdeel van bent en dus van profiteert).

We zitten in hetzelfde schuitje hoor!

Een vriendenclubje gaat een middag roeien. Het is mooi weer en de tocht is goed te doen voor iedereen. Alleen, in dit wonderlijke voorbeeld weten de vrienden even niet dat er zoiets bestaat als samen roeien. En dus gaan ze achter elkaar in de boot zitten en roeien ze om de beurt. Als Jan roeit, doen de andere drie niets. Als Vera roeit, doen de andere drie niets, etc. Plotseling komt er een ander vriendengroepje voorbij roeien. Zij doen het heel anders: ze roeien alle vier tegelijk! Ze gaan veel harder en houden tijd over om op het eind van de route een pannenkoek te eten...

Kortom: wanneer we een duurzame wijk economie willen organiseren, zijn er twee uitdagingen waarmee we aan de slag moeten:

1. *alle geld, talent en capaciteit vliegt de wijk uit*
2. *veel waarde in de wijk wordt niet gebruikt*

Aan de slag: organiseer een hulpstructuur voor duurzame wijk economie

Wat kunnen we doen om waarde in de wijk vast te houden en onbenut vermogen te benutten? Antwoord: door stapsgewijs een aantal nieuwe publiek-private samenwerkingsstructuren in te weven in de wijk.

De all inclusive wijk kenmerkt zich door de aanwezigheid van de volgende publiek-private samenwerkingsstructuren. We noemen ze hier en werken ze hierna verder uit:

1. een nieuw huishoudboekje (inzicht in burgermodellen voor waardecreatie)
2. een wijkboekhouding (transparant online overzicht van kosten en opbrengsten in de wijk)
3. een wijkwijsheidsraad (benoemen van het collectief belang)
4. een wijkbedrijf (coöperatie voor collectieve functies op wijkniveau)
5. een aanvullend geldsysteem (ten behoeve van onderlinge economie in de wijk)

Wat is de rol van de gemeente?

Burgers en gemeente gaan deze hulpstructuren samen ontwikkelen en implementeren. De gemeente heeft een belangrijke aanjaagfunctie in de rol van inspirator, financier, kickstarter en moedige praktijkpionier. Het vraagt van wethouders, raadsleden en ambtenaren passie, betrokkenheid, en lef om anders – duurzaam - met tijd, geld en mensen om te gaan. De vijf hulpstructuren geven eveneens vijf acties voor de gemeente, vanzelfsprekend ingevoerd in samenspraak met de burgers van de wijk:

1. onderzoek hoe de vruchtbare bodem van de wijk eruit ziet
2. organiseer een wijkboekhouding
3. activeer een wijkwijsheidsraad
4. initieer en ondersteun het wijkbedrijf
5. organiseer en accepteer een aanvullend geldsysteem

Hierna werken we deze vijf hulpstructuren verder uit.

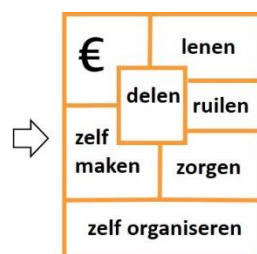
Hulpstructuur 1 – het huishoudboekje (inzicht in burgermodellen voor waardecreatie)

Er is al veel over geschreven: onze samenleving staat aan de vooravond van een nieuw tijdperk. Een tijdperk waarin we op een andere manier aan de slag gaan. Verbonden. Coöperatief. Duurzaam. Er ontstaan nieuwe vormen van ondernemen. De coöperatie is weer helemaal populair. In grote steden worden weer markthallen gebouwd waar lokaal geproduceerd voedsel wordt verkocht. In hippe cafeetjes drinken we versgeperste sappen uit jampotten. We verhuren onze zolderkamer via AirBnB of lenen onze boormachine uit op Peerby. De moestuintjesactie van Albert Heijn is een enorm succes. Steeds meer bedrijven communiceren open en eerlijk over hun productieproces, marketeers zien extra omzet door woorden te gebruiken als “eerlijk” “aandacht” en “ervaren”. Er ontstaat nieuwe business, zoals duurzaam bouwen, windmolenparken, elektrische auto’s, biologische levensmiddelen. Er zijn thans twee oplaadstations in Nederland voor waterstofauto’s. Mensen gaan alternatieve betaalmiddelen gebruiken zoals een lokale munt of de bitcoin.

We zien heel langzaam een nieuwe samenleving ontstaan. Maar dan moet je wel goed kijken. Het leven van alledag gaat namelijk voorlopig ook nog gewoon door. En voert de boventoon in de politiek, het maatschappelijk debat, de economie, de zorg, onze cultuur. In de wijk is dit niet anders. Desalniettemin verandert heel langzaam het traditionele huishoudboekje van mensen; het delen en ruilen van spullen en diensten wordt steeds gebruikelijker, we worden minder afhankelijk van geld er is steeds meer oog voor het gemeenschappelijk belang en het belang van de natuur. Deze ontwikkeling vormt de vruchtbare bodem voor de all inclusive wijk. Een zinvolle eerste stap in de ontwikkeling van een all inclusive wijk is dan ook een inventarisatie van deze vruchtbaarheid. Hierdoor krijgen we inzicht in de behoefte aan nieuwe aanvullende hulpstructuren.

Oftewel:

B. inventariseer welke modellen voor waardecreatie de individuele burgers hanteren, opdat je nieuwe collectieve functies kunt benoemen. Het volgende plaatje illustreert dit:

modern huishoudboekje: een palet van waarden

Hulpstructuur 2 - wijkboekhouding (transparant online overzicht van kosten en opbrengsten)

Een samenleving transformeert op momenten dat zij niet meer efficiënt functioneert. En efficiency meten wij dikwijls af in geld. Als iets weinig kost maar veel oplevert, noemen we dat efficiënt. Hoe efficiënt zijn wij als wijk eigenlijk?

Wat is de totale waarde van de wijk? Dat weten we helemaal niet. Wat is er wel maar gebruiken we helemaal niet? Bijvoorbeeld een leeg kantoorgebouw. Of een saaie groenstrook. Wat kost de voetbalclub eigenlijk? Of het schoonvegen van de stoepen? Hoeveel geld geven we samen uit aan energie? Of aan reïntegratie van werklozen? Of kinderopvang? en aan de andere kant: wat zijn onze gezamenlijke inkomsten? Hier hebben we werk te doen. We zullen moeten aantonen dat een wijk veel slimmer en goedkoper zijn vitale levensfuncties kan organiseren. Geld is altijd een gevoelig onderwerp. Als we in een overzicht met cijfers en feiten kunnen laten zien hoeveel geld er nu aan vitale functies in een wijk wordt besteed, zijn er vast mensen die ideeën krijgen om zaken anders en slimmer te organiseren. Dit is volgens ons wat Einstein bedoelde met zijn beroemde opmerking: 'je kunt een probleem niet oplossen op het niveau waarop het is ontstaan'. Wanneer we in staat zijn om op een ander schaalniveau (het wijkniveau in plaats van het individuele niveau) naar geld en waardestromen te kijken, ontstaan er ook nieuwe oplossingen voor meer kwaliteit van leven in de wijk. Populair - maar ook heel holistisch - gezegd: overleven doe je samen (in plaats van ieder voor zich).

Oftewel:

A. maak alle geld en waardestromen in een wijk transparant door een wijkboekhouding te organiseren

Hulpstructuur 3 - wijkwijsheidsraad (benoemen van het collectief belang)

Het wordt wel *the wisdom of the crowd* genoemd. Het gebruiken van collectieve intelligentie om problemen op te lossen of iets nieuws te creëren. Wikipedia is hier een mooi voorbeeld van. Je organiseert een open platform (een website) waar iedereen informatie mag plaatsen die weer door iedereen bekeken en aangevuld kan worden. Zo is in korte tijd de grootste en beste encyclopedie ter wereld ontstaan.

Het gebeurt weleens dat een gemeente een inspraakavond houdt in een wijk om een plan toe te lichten of feedback van burgers te vragen. De gemeente zit hier echter traditioneel vanuit haar verantwoordelijkheid in haar rol van leverancier. De wijkwijsheidsraad gaat erover om structureel de collectieve wijsheid van de mensen in de wijk te benutten om ogenschijnlijk onoplosbare vraagstukken in een wijk te benoemen, te bespreken en op te lossen.

Oftewel: maak gebruik van collectieve intelligentie door een wijkwijsheidsraad te organiseren.

Hulpstructuur 4 - wijkbedrijf (coöperatie voor collectieve functies op wijkniveau)

In zijn verhandeling over menselijke economie wees Aristoteles erop dat een stad *voortkomt* uit de basisbehoefte om te overleven, maar *existeert* ten behoeve van een leven in welzijn.¹ Een zinnetje om over na te denken... Een leven in welzijn ... dat klinkt erg aantrekkelijk. Vertaalt naar de all

¹ Bron: *Spontane evolutie* van Bruce Lipton en Steve Bhaerman, AnkhHermes, Utrecht, 2013, p. 336

inclusive wijk wordt het: “je gaat in een wijk wonen omdat je een dak boven je hoofd nodig hebt maar als je er dan toch bent, wil je er zo prettig mogelijk leven. Dat dak regel je zelf maar voor dat prettige leven heb je anderen nodig. Zie hier de relatie tussen het individuele belang en collectieve functies.

Ons individueel belang vraagt al onze tijd. Het is niet onze gewoonte om samen te werken en onderling zaken te regelen rond onze huishoudens. Zeker, we doen vrijwilligerswerk, of een enkel keer past ons buurmeisje tegen betaling op onze kinderen, maar structureel onderling zaken uitwisselen, zeg maar onderlinge economie maken, gebeurt nog maar heel weinig. Wanneer we samen meer waarde vast weten te houden in de wijk wordt de wijk waardevoller.

Wie in een woonwijk woont, heeft een eigen huis en een eigen inkomen. Vaak wonen mensen samen, met z'n tweeën, met een gezin en soms wonen mensen alleen. In de wijk zorgt de gemeente voor energie, voor water, voor gemeenschapsfuncties zoals een wijkgebouw, een zorgcentrum, een sportvereniging of een school. De gemeente haalt afval op, zorgt voor de openbare ruimte (wegen, lantaarnpalen, openbaar groen, speeltuintjes). De bewoners van een woonwijk kunnen gebruik maken van deze functies. Hiervoor betalen ze, door belastingen, lidmaatschapsgeld, verzekeringspremie, of gewoon met geld. De bewoners zorgen voor hun eigen huis en voor zichzelf. Ook dat kost geld. Ze onderhouden hun tuin, doen boodschappen, gaan op vakantie, betalen huur of hypotheek. Het is daarom nodig dat de bewoners van een woonwijk inkomen hebben: een baan, een uitkering, AOW en pensioen. Iedereen “doet zijn eigen ding” binnen een keurig overeengekomen scheiding van publiek en privaat geld. Als een gemeente of een gezin tijdelijk wat minder geld heeft, dan gaat men bezuinigen. *Minder doen*. Dat kan lelijk uitpakken als je tegen een ondergrens aanloopt: verloedering, armoede. Terwijl er ook een andere optie is: namelijk *anders doen*.

Het wijkbedrijf is een structuur waar gemeente en burgers op een *andere* manier in hun behoefte kunnen voorzien.

Veel potentieel van mensen en natuurlijke hulpbronnen worden nu niet gebruikt, niet gewaardeerd in het grote geheel of onnodig verspild. De oorzaak is dat men het individuele belang boven het gemeenschappelijk belang stelt. Hierdoor lost men problemen niet op het niveau van het geheel op maar ziet men slechts een onderdeel van het geheel.

Oftewel: maak onderlinge economie door een wijkbedrijf te organiseren.

Hulpstructuur 5 – aanvullend geldsysteem en crowdfunding

Op dit moment wordt en op verschillende plekken in Nederland – maar ook elders in de wereld – gewerkt met aanvullende geldsystemen. Andere benamingen zijn complementair geldsysteem of lokale munt. Best ingewikkelde materie, maar als we het tot de essentie terugbrengen dan is het gewoon letterlijk een “aanvullend” geldsysteem. Heb je geld te weinig??? Welnu, introduceer dan een aanvullend geldsysteem. Een heel effectieve manier om per direct meer welvaart en welzijn te creëren. Een perfect praktisch instrument om wijkontwikkeling te stimuleren.

De United Economy is een Nederlands initiatief dat een aanvullend geldsysteem kan organiseren. (zie www.unitedeconomy.nl). De “munt” heet de United. De essentie van het systeem is dat je een onderlinge en waardevolle economie creëert door onderlinge transacties mogelijk te maken met behulp van met behulp van de United-munt.

Crowdfunding is een manier om extra middelen (geld, arbeid, kennis) naar je toe te trekken. Wanneer de wijk meer als een levend geheel gaat functioneren, zal er mogelijk ook behoefte ontstaan om te willen investeren. Bijvoorbeeld in zonnepanelen of een voedselbos.

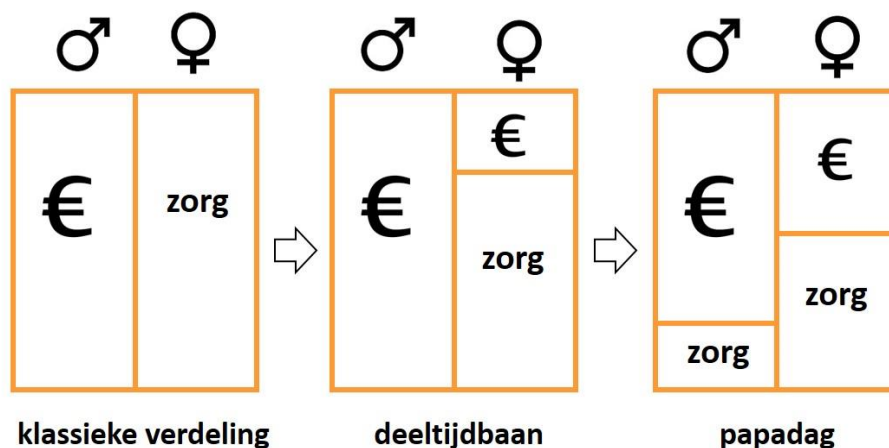
Het wijkbedrijf is de plek waar een aanvullend geldsysteem en crowdfunding georganiseerd kan worden.

achtergrondinformatie

Het huishoudboekje

In 1966 raakte mijn moeder in verwachting van mij ... Een paar jaar daarvoor was ze getrouwd met mijn vader en werkte ze als verkoopster in een stoffenzaak. Toen ze vertelde dat ze zwanger was, werd ze ontslagen.

Na de Tweede Wereldoorlog werd geld verdienen steeds belangrijker. Meestal deed de man dit. De vrouw zorgde ervoor dat de man alle tijd aan zijn carrière kon besteden. De vrouw zorgde voor het huishouden, de kinderen, deed vrijwilligerswerk en liefdadigheidswerk in de buurt en zorgde voor ouders en andere familieleden als dat nodig was. Het was een tijd van economische groei. Vanaf de jaren zeventig van de vorige eeuw gingen vrouwen dan ook steeds vaker studeren en buitenshuis werken. De deeltijdbaan ontstond en de economie groeide als kool. Die groei maakte echter ook dat het leven in toenemende mate gekapitaliseerd, gereguleerd en gefragmenteerd werd. Er kwamen recreatieterreinen, creches, parkeergarages, groene brievenbussen, vakantieparken, supermarkten, warenhuizen, bejaardenhuizen, MAVO's, HAVO's, VWO's, etc. Het werd steeds noodzakelijker om geld te verdienen omdat je steeds vaker moest betalen voor producten en diensten die eerder in de gemeenschap onderling geregeld werden of gratis voorhanden waren.

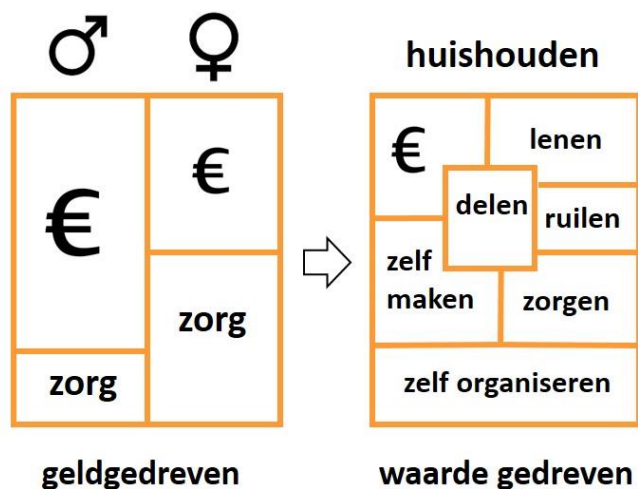
1. de ontwikkeling van betaald en onbetaald werk

Waarom vertellen we dit nu hier? Welnu, omdat ergens in dit verhaal een subtiel omslagpunt van vrijheid naar afhankelijkheid is geraakt. En onafhankelijkheid is nu eenmaal een thema van de volwassen mens.

De ontwikkelingen sinds de Tweede Wereldoorlog worden meestal verteld vanuit het perspectief van economische en maatschappelijke onafhankelijkheid:

1. de economische afhankelijkheid van de vrouw ten opzichte van de man werd bestreden: (vrouwenemancipatie): het feit dat vrouwen vanaf de jaren zeventig betaald gingen werken en het opleidingsniveau steeg, bracht veel extra welvaart (meer keuzevrijheid);
2. de sociale afhankelijkheid van zuil en klasse werd bestreden (maatschappelijke emancipatie): iedereen kreeg toegang tot hoger onderwijs en daarmee de kans om zijn eigen maatschappelijke klasse te ontstijgen; deze ontwikkeling werd gevoed door de komst van studiebeurzen en ontkerkelijking

Deze onafhankelijkheid bracht echter weer andere, nieuwe afhankelijkheid: mensen werden steeds afhankelijker van geld: aan de ene kant door de ontwikkeling van de verzorgingsstaat, aan de andere kant door de ontwikkeling van de markt. Beide, de verzorgingsstaat en de markt, kunnen namelijk alleen voortbestaan in een situatie van economische groei. Nu deze groei de afgelopen jaren is weggevallen, en veel mensen de crisis aan den lijve ervaren, ontstaat er ruimte voor anders denken. Temeer daar de mensheid zich ook steeds bewuster wordt van grote problemen als klimaatverandering, grondstoffenschaarste en vervuiling als gevolg van onze economische keuzes. Mensen beginnen weer een moestuin, gaan weer zelf spullen maken, zelf voor hun ouders zorgen, gaan spullen delen en ruilen, etc. Er ontstaat een nieuwe economie die gebaseerd is op andere uitgangspunten dan die van de verzorgingsstaat en de markt. Mensen willen minder afhankelijk worden van geld en duurzamer leven. Hierdoor ontstaan andere sociale arrangementen. Deze trend is nog pril, maar wordt steeds duidelijker zichtbaar.

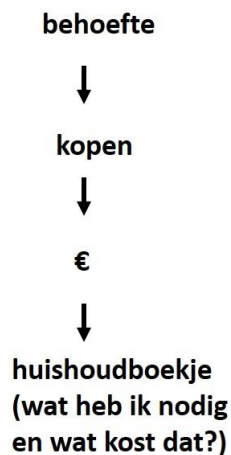
2. het waarderen van onbetaald werk

Figuur 2 geeft de systeemverandering weer die wij als samenleving momenteel doormaken. Geld blijft belangrijk maar zal de komende jaren niet meer de enige manier zijn om goederen en diensten te kopen of te verkopen. Deze ontwikkelstap is veel groter dan de ontwikkelstappen van figuur 1. In figuur 2 gaat ons huishoudboekje namelijk fundamenteel veranderen. Figuur 1 toont dat mensen meer geld gingen verdienen en dat meer mensen geld gingen verdienen; figuur 2 toont dat we naast gewoon geld ook andere waarde gaan verdienen en verhandelen. En dat het onderscheid man-vrouw in een huishouden niet langer relevant is. Daarnaast toont figuur 2 dat burgers ook zelf gaan produceren. In toenemende mate ontstaat er micro-ondernemerschap en wordt de burger een prosumert (producent + consument).

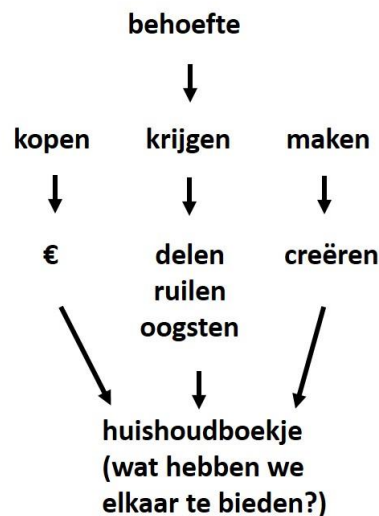
Mijn vader zij vroeger gekscherend altijd: 'geld moet rollen, liefst mijn kant op'. In het gezin waar ik opgroeide, was mijn vader kostwinner. Mijn moeder deed het huishouden. Het was voor mijn vader belangrijk geld in te brengen in het gezin. Geld was – en is – nodig om dingen te kopen of te huren: eten, kleding, een dvd, een huis, etc. Het huishoudboekje zat als volgt in elkaar: werkgever ---> salaris voor mijn vader ---> gesprek met mijn moeder: 'waar besteden we het aan?' ---> uitgaven.

figuur 3

KLASSIEK HUISHOUDBOEKJE
op schaarste en eigen belang
gebaseerd

NIEUW HUISHOUDBOEKJE
op overvloed en elkaars belang
gebaseerd

Kortom, we leven nu in de omstandigheden dat als we iets willen, we iets moeten kopen. Dat geeft een grote afhankelijkheid van geld, en veronachtzaamt het vermogen van mensen. Door nieuwe sociaal economische arrangementen te gaan ontwikkelen, kunnen burgers verschillende soorten waardecreatie ter hand te nemen.

Inventariseren

De eerste stap op weg naar een all inclusive economie is het verkrijgen van inzicht in de wijze waarop huishoudens hun welbevinden organiseren. Dit doen we door portretten van een aantal huishoudens in de wijk te maken. Deze portretten geven inzicht in het moderne huishoudboekje.

Een voorbeeld: portret #1 – de familie Van den Berg

Vader Jan (geheel links) werkt 5 dagen per week als zelfstandig ontwerper van designproducten. Daarnaast is hij voorzitter van de twirlvereniging van zijn dochter Priscilla en coach van het voetbalteam van zijn zoon Tom (geheel rechts). Moeder Trudy (prominent in het midden) is leerkracht in het basisonderwijs voor 2 ½ dag in de week. Door de dag heen (buiten haar werk) is ze druk met de kinderen en het huishouden. Daarnaast is ze nauw betrokken bij de voedselbank.

Tom, geheel rechts, zit in groep 7 en wil graag naar het VWO. Priscilla zit in het 2^e jaar van het VMBO maar weet totaal nog niet wat ze later wil gaan doen. Met vriendinnen heeft ze de afgelopen zomervakantie twee weken geholpen in een vakantiecamp voor vluchtelingen. Lucas (met lichtblond haar) en Martijn (met donderblond haar), zitten allebei in groep 8.

	Consumptie (€)	Productie (waadecreatie) in uren		soort
1	600	40		(€) onderneming
2	450	18		vrijwilligerswerk
3	300	20		(€) loon
4	450	24		buurtwerk
5	150	12		charity
6	240	y		
7	100	y		
8	80	5		delen
9	60	y		
10	120	15		ruilen
11	45	5		geven
12	30	y		
13	25	y		
14	10	11		xxx

Tot. 2.660 150 |

Maatsch. waarde coëff. = $150 - (40 + 20) = 90 * 10 (\text{€}) = 900$ | Fractie = $900/2660 =$

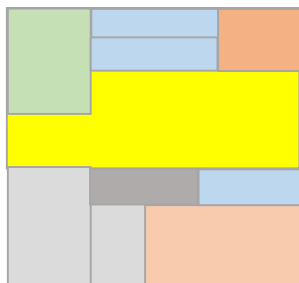
0,34

Maatschappelijk inkomen = $0,34 * 1000 = 340$ EUro per maand

Toegang tot middelen voor waarde-creatie:

Geld, vermogen	5.000 Euro spaargeld (en beide ouders met eigen huis)
Onderwijs	2x HBO – alle vier de kinderen gaan naar school; Trudy volgt avondstudie
Internet	Ja, vast en draadloos in het het huis; alle 4 de kinderen hebben een mob.phone
Grond, huis	Huurhuis; groot dakvlak op het zuiden, tuin 80 m ²
Familie, buren	Goede contacten
Kennis	HBO
Productiemiddelen	Jan heeft een garage waarin hij oude motoren repareert; eigen tuin van 80 m ² ; Woningcorporatie overweegt zonnepanelen aan te bieden.
Politiek, bestuur	Geen
Sociale netwerken	Genoeg
Zorg	Geen zorg nodig en ook nog geen zorg voor ouders of anderen
Gezondheid	Alle 4 de kinderen lijken dyslectisch

Waardeceatie-profiel: Type: Traditioneel - plus - plus

Inkomen uit onderneming staat centraal. Daarnaast inkomen uit loon. Daar bovenop een substantiële bijdrage aan de maatschappij met vrijwilligerswerk. Met een score van een maatschappelijke waardecoëfficiënt van 0,34 mag de familie en de maatschappij tevreden zijn

Ontwikkelperspectief:

Potentie voor 'zelf produceren' in de tuin, op het dak en in de schuur, en meer. Sociaal netwerk biedt mogelijkheden.

De wijkboekhouding

Dat kan waardevoller!

De wijkboekhouding brengt de publieke en private geld- en waardestromen van een wijk in beeld. Simpel gezegd: hoeveel geld en waarde stroomt er de wijk in? En hoeveel geld en waarde stroomt er de wijk uit? Wat kost het om de mensen en de wijk draaiende te houden? Wat hebben we nodig? Hebben we alles wel nodig? Daar hebben we met elkaar totaal geen beeld van. Wanneer we dit overzicht gaan maken, kan het zomaar zijn dat het inzicht ontstaat: Dat kan beter! Efficiënter, logischer, makkelijker, leuker... en niet te vergeten: waardevoller!

Wat is de wijk waard?

Hoeveel geld stopt **de gemeente** in een wijk? Wat kost de speeltuin? De sportvereniging? De peuterspeelzaal? Het maaien van de groenstroken? Het ophalen van de afvalbakken?

Hoeveel inkomsten genereren de **inwoners** van een wijk zelf? Wat verdienen ze samen? Op basis van informatie van het CBS kun je goede aannames doen van het totaal aan lonen, pensioenen en uitkeringen in een wijk.

En aan de andere kant; wat zijn we kwijt aan belastingen en aan onze leveranciers (woningcorporaties, hypotheekverstrekker, energiebedrijven, scholen, supermarkten, schildersbedrijven, tuincentra, etc.)

Tot hier gaat het alleen nog maar over geld. Maar de wijkboekhouding brengt geld én waardestromen in beeld. De wijkboekhouding kent dan ook drie lagen:

1. inkomsten en uitgaven in geld
2. inkomsten en uitgaven in tijd
3. inkomsten en uitgaven in capaciteit

Er zijn veel manieren om een wijkboekhouding in te richten. Van een eenvoudige excelsheet op basis van aannames en informatie van het CBS, de gemeente en NIBUD tot dynamische systemen geprogrammeerd op de blockchain.

Een heel belangrijke succesfactor voor de wijkboekhouding is de bereidheid van de gemeente en publieke leveranciers (zoals een woningcorporatie of een zorginstelling) om financiële openheid te geven.

“Zonder transparantie is er geen vertrouwen. Transparantie is onontbeerlijk voor de betrokkenheid van burgers bij de samenleving” – Alex Brenninkmeijer (tot 2014 Nationale Ombudsman van Nederland en sinds 2014 Nederlands lid van de Europese Rekenkamer)

De volgende websites zijn interessant:

www.open-overheid.nl

www.geldstromendoordewijk.nl

www.begrotingswijzer.nl

www.budgetmonitoring.nl

www.openspending.nl

De wijkwijsheidsraad

Wanneer een gemeente wijkwijsheidsraden initieert, organiseert zij toegang tot zeer relevante informatie met betrekking tot wijkverbetering en de behoefte van burgers. Wijkwijsheidsraden voeden wethouders, raadsleden en ambtenaren met daadwerkelijk relevante bottom-up informatie. Dit bevordert de kwaliteit van gemeentelijke besluitvormingsprocessen. Tevens bevordert het de realisatiekracht van publiek-private samenwerking dat onontbeerlijk is in de participatiesamenleving en de wijk economie.

Einstein zei: "je kunt een probleem niet oplossen op het niveau waarop het is ontstaan". Breng daarom een nieuw niveau van creativiteit, samenwerking en zelforganisatie aan op wijkniveau door het organiseren van burger wijsheidsraden. Zo'n raad bestaat uit ongeveer twaalf willekeurig gekozen mensen uit de wijk, die regelmatig samen in gesprek gaan over lokale vraagstukken die onoplosbaar lijken. De groep is niet vast en kan steeds van samenstelling veranderen. Een wijsheidsraad wordt begeleidt door een gespreksleider die getraind is in de werkvorm "dynamic facilitation".

Dynamic facilitation is een werkwijze waarmee mensen ogenschijnlijk onoplosbare problemen in hun wijk kunnen benoemen en oplossen. Deze werkwijze gebruikt collectieve intelligentie om vraagstukken op te lossen. Een groep gaat in gesprek over wat de gemeenschap samen te doen heeft en wat er nodig is om dit ook echt te doen. Iedereen in een wijk kan deelnemen aan de wijsheidsraad. Opleiding, afkomst, maatschappelijke positie, leeftijd is onbelangrijk. Hoe groter de diversiteit en onafhankelijkheid van de groep, hoe hoger het rendement van het gesprek is.

Resultaten zijn:

- benoemen van draaipunten en doorbraken voor problemen en uitdagingen in de wijk
- betere oplossingen voor ingewikkelde kwesties, sneller en bewuster
- helderheid en empowerment: mensen gaan in gesprek over wat ze echt bezighoudt
- meer kennis en vaardigheden in de gemeenschap
- iedereen is betrokken en en voelt zich medeverantwoordelijk voor het resultaat
- opent nieuwe deuren voor transformatie van grotere systemen

De essentie van Dynamic Facilitation is het creëren van een gezamenlijk denk, praat en werkveld. Dit veld noemen we het *creatieve keuze-nest*. In dit veld gebeurt het volgende:

- de wijsheid en creativiteit van elk individu wordt opgehaald
- de bijdrage van elk individu wordt gewaardeerd; er wordt niet geoordeeld
- gespreksonderwerpen worden in hun volle omvang (complexiteit) onderzocht en besproken
- de groep zoekt antwoorden die voor iedereen werkbaar zijn
- antwoorden of oplossingen worden gezamenlijk bedacht (co-sensus)

Het wijkbedrijf

Het wijkbedrijf is een coöperatie in, van en voor de wijk. In deze coöperatie wordt een aantal vitale functies georganiseerd die van collectief belang zijn. Bijvoorbeeld energie opwekken, werk organiseren, voedsel produceren, zorg organiseren. In de wijkwijshedsraad worden ideeën bedacht die in het wijkbedrijf een plek kunnen krijgen. Het wijkbedrijf werkt met crowdfunding en een aanvullend geldsysteem om liquiditeit te genereren.

De sleutel van het wijkbedrijf is het vermogen om assets te integreren. Hiervoor is *high trust* en *low tolerance* nodig. Een voorbeeld van een integrerend project:

De wijk Dukenburg in Nijmegen is een rustige, groene woonwijk, gebouwd in de jaren zeventig van de vorige eeuw. De groenstroken zijn eenvormig ingericht: gras, gras, gras. Stel je voor dat de bewoners het interessant zouden vinden om hier kleine fruitbongers aan te leggen. Dan transformeer je de groenstroken in een paar jaar van gras, gras, gras naar appels, peren en kersen. De oogst is voor de wijk die 'm kan consumeren en prosumeren. Stel je voor dat een aantal mensen vervolgens wel zin heeft om een markt te organiseren waar iedereen die wat lekkers heeft gemaakt van de fruitoogst zijn / haar producten kan verkopen. Hoe leuk is het als dat in een leegstaand kantoorgebouw in de wijk gebeurt. Als tegenprestatie wordt de parkeerplaats en het groen rond het kantoorgebouw door de wijkbewoners schoongemaakt zodat het er niet zo verloederd uitziet. De gemeente overlegt met de wijk over het onderhoud van de bongerd. De gemeente wil de bongers wel aanleggen als de wijk vervolgens het onderhoud voor haar rekening neemt. Dit soort activiteiten wordt vanuit het wijkbedrijf georganiseerd. Maar ook het collectief aanleggen van zonnepanelen is een heel goed voorbeeld.

Wederom de wijk Dukenburg in Nijmegen. De meeste huizen hebben een plat dak. Daar kunnen prima zonnepanelen opgezet worden. Hier zou samenwerking met de woningcorporaties en hypotheek verstrekkers gezocht moeten worden. Ook is er een VSO school in de wijk. Stel je voor dat de leerlingen in de vorm van stage kunnen helpen met het plaatsen van zonnepanelen. Relevante werkervaring binnen een straal van 2 km rond hun school.

Aanvullende geldsystemen en crowdfunding

Context

Complementair geld begint met het besef dat het monopolie op het scheppen van betaalmiddel onzin is. Waarom zou je niet met een aantal partijen in het economisch verkeer af kunnen spreken om onderling iets anders dan geld als betaalmiddel te accepteren? Het bedrijfsleven doet dat zelf ook, kijk bijvoorbeeld naar het groeiend aantal toepassingen van Airmiles.

De opkomst van complementaire geldsystemen begon twintig jaar geleden in Canada met Lets, Local Exchange Trading Systems. In gemeenschappen werden lokale valuta uitgegeven waarmee onderlinge diensten werden verrekend. U repareert de auto van uw buurman en met de opbrengst aan lokale valuta betaalt u mij om uw huis te verven. Inmiddels zijn er wereldwijd meer dan vijfduizend van zulke systemen actief in gemeenschappen met tussen vijfhonderd en vijfduizend mensen.

In Zwitserland is in de jaren dertig van de vorige eeuw een WIR netwerk gestart dat nog altijd draait. Dit groeide uit tot een alternatieve bank. Het is renteloos geld en circuleert tussen de leden. In tijden van crisis groeit het volume geld in deze pot, in goede jaren slinkt het.

In Japan zijn complementaire geldsystemen ontwikkeld voor de zorg voor ouderen. Mensen kunnen credits verdienen door boodschappen te doen voor bejaarden of door te helpen met hun huishouden. Met die credits kunnen zij, als zij ziek worden, zelf extra hulp kopen. Of zij kunnen hun credits sturen naar hun zieke moeder. Dit is een voorbeeld hoe een complementair systeem wordt gebruikt om een sociaal probleem op te lossen. Bijna twintig procent van de bevolking van Japan is ouder dan 65 jaar. En dat percentage stijgt verder. Het is ondenkbaar dat de zorg voor die groeiende bevolking van ouderen nog kan worden betaald door het gangbare sociale zekerheidsstelsel. Japan lost dat op met een nieuwe complementaire valuta, die ook nog eens de sociale structuren in het land ondersteunt.

In de Verenigde Staten wordt gewerkt aan een systeem waarbij ziektekostenverzekeraars klanten gaan betalen voor gezond gedrag - voor bijvoorbeeld een uur in de fitnessclub. Met dat geld kunnen die mensen vervolgens weer bepaalde dingen kopen: een fiets, biologische voeding, een preventieve acupunctuurbehandeling.

Kortom, het huidige monetaire systeem is een monocultuur. Een systeem dat het contact met de werkelijkheid verloren heeft. Dagelijks wisselt bijna 3000 miljard dollar van eigenaar. Daarvan gaat maar liefst 98 procent om in speculaties, geld dat niet wordt gebruikt voor betaling van goederen of diensten. Complementaire valuta bieden meer diversiteit in deze monocultuur, bieden meer contact met de fysieke wereld en fungeren als buffer voor de hevige schommelingen in het monetaire systeem.

Bron: creditexpo.nl

de United Economy

Opzet United Economy

In de United Economy doen we zaken met elkaar met een onderling betaalmiddel. Zo creëren we een extra schil bovenop de bestaande euro-economie. Onbenut potentieel van mensen en bedrijven komt zo alsnog tot bloei. Dit onderlinge betaalmiddel is gedekt door échte waarde (goederen en diensten). Daardoor is het per definitie vrij van speculatie.

United Economy is een landelijk netwerk van onder meer duurzame koplopers, mkb-bedrijven en zelfstandig professionals.

Eind mei 2015 is het online transactieplatform voor de United Economy gereed gekomen. We zijn nu in de testfase. Na de zomer gaan we 'live' met de pilotfase.

Betalen in natura

In de United Economy betalen we elkaar in Uniteds. Dat is een zuiver ruilmiddel. Als (mkb-)bedrijf kun je in de United Economy producten of diensten aanschaffen. Je betaalt in Uniteds, wat inhoudt dat je toezegt om in natura te zullen leveren. Zo bespaar je dus euro's. Je tegenprestatie is dat je aan anderen in het netwerk jouw product of dienst zult leveren. Zo vormen de producten en diensten van deze bedrijven samen de 'dekking' van de Uniteds. Ook kleinere bedrijven, zelfstandigen en maatschappelijke instellingen kunnen meedoen. Zij verdienen eerst Uniteds, om deze daarna weer ergens te besteden.

Goed voor bedrijfsbelang én maatschappelijk belang

Er is in de samenleving veel onbenut potentieel. We zien dat bijvoorbeeld binnen bedrijven en op de arbeidsmarkt. Maar onbenut potentieel zit ook in duurzame motivaties die niet optimaal de ruimte krijgen. Met de United Economy wordt dit potentieel alsnog benut. Dit leidt tot meer bedrijvigheid en meer waardecreatie. Zowel de afzonderlijke bedrijven als de samenleving hebben daar baat bij.

Hoe zijn de retrisico's afgedekt?

Om te voorkomen dat een deelnemer met onbesteedbare Uniteds kan blijven zitten, werken we met een verzekeringsfonds. Ook zijn er contractueel vastgelegde afspraken voor het geval een deelnemer onverhoopt geen tegenprestatie levert of kan leveren. Zie ook daarvoor de pdf's' onderaan.

Uniteds zijn echt anders dan euro's

Uniteds zijn in waarde hetzelfde als Euro's. Het zijn echter geen euro's. Uniteds zijn gebaseerd op de echte waarde die bedrijven leveren en hebben een heel ander ontwerp (currency-design) dan euro's. Je kunt met Uniteds niet speculeren en er ontstaat geen groeidwang. Zie daarvoor de uitleg bij 'FAQ'.

Technisch platform

Een technisch platform (Cyclos) houdt de onderlinge betalingen in Uniteds bij. Cyclos is een beproefd platform van Social Trade Organisation (STRO). Het gebruik is net als bij een gewone bankrekening.

Gemeenten en provincies kunnen als vliegwiel fungeren

Gemeenten en provincies kunnen een belangrijke rol nemen in het faciliteren van deze nieuwe vorm van wederkerigheid. Zo stimuleren zij de reële economie (in hun regio). Overheden laten veel euro's de samenleving instromen, o.a. in de vorm van subsidies en inkopen. Door – in samenwerking met

(mkb-)bedrijven en instanties - een deel daarvan niet (primair) als euro's in omloop te brengen maar als een onderling ruilmiddel, krijgt de reële economie een stimulans zonder dat daar extra euro's voor nodig zijn.

Als overheden zich op deze manier verbinden aan de United Economy, heeft dat een grote aantrekkingskracht op het (lokale) mkb. Dat is belangrijk omdat een dergelijke onderlinge economie pas echt gaat werken, wanneer bedrijven op grote schaal participeren. Gemeenten en provincies kunnen zo een gunstig effect creëren voor het ondernemersklimaat, werkgelegenheid, maatschappelijke ontwikkeling, sociale cohesie en burgerinitiatieven.

De United Economy is van ons allemaal

Er zijn veel manieren waarop je als persoon, bedrijf of organisatie mee kunt doen. Voor iedereen die wil is er wel een passende vorm. De United Economy kan alleen tot volle bloei komen als veel mensen en bedrijven er samen de schouders onder zetten. Lees er meer over in de rubriek 'Lidmaatschap' of laat van je horen als je actief in wilt zetten.

bron: www.unitedeconomy.nl

crowdfunding

Crowdfunding (ook wel crowdfinancing genoemd) is een alternatieve wijze om een project te financieren. Om een project te financieren gaan ondernemers in de meeste gevallen naar de bank om een kredietaanvraag te doen en zo startkapitaal te verkrijgen. Crowdfunding verloopt echter zonder financiële intermediairs, maar zorgt voor direct contact tussen investeerders en ondernemers.

Crowdfunding gaat in principe als volgt: een groep of persoon, dat kan zowel een ondernemer als particulier zijn, wil een project starten, maar heeft onvoldoende startkapitaal. Om dit kapitaal te verwerven biedt hij of zij het project aan (bijvoorbeeld op een platform op het internet) en vermeldt het benodigde bedrag erbij. Op deze manier kan iedereen investeren in het project. Het idee erachter is dat veel particulieren een klein bedrag investeren en dat deze kleine investeringen bij elkaar het project volledig financieren. Dit in tegenstelling tot bankkredieten en grootinvesteerders, waarbij er sprake is van slechts één of enkele investeerders die een groot bedrag inbrengen. Deze kleine investeerders noemt men the crowd het Engelse woord voor de mensenmassa.

Tot slot - de samenhang

Alles hangt met alles samen. Ook de vijf hulpstructuren voor duurzame wijkeconomie die we in deze factsheet presenteren. We noemen ze hier nog even:

1. het huishoudboekje
2. de wijkboekhouding
3. de wijkwijsheidsraad
4. het wijkbedrijf
5. aanvullend geldsysteem en crowdfunding

Deze vijf hulpstructuren staan niet op zichzelf maar zijn onderling verbonden. Samen met de mensen vormen ze een systeem. Een levend geheel: de all inclusive wijk. We hebben deze samenhang in onderstaande tabel voor je inzichtelijk gemaakt:

VORM wat is het?	AARD wat vormt het?	WERKING wat doet het?	IMPACT wat voltrekt zich?
huishoudboekje	overzicht van de aard van waardecreatie van huishoudens in een wijk	de wijk krijgt nieuw inzicht: het leven kan anders, beter, mooier, plezieriger, makkelijker, goedkoper	bewustzijnsontwikkeling: het verdiepen van onze blik, waardoor het verlangen ontstaat om samen te handelen op basis van interne autoriteit
wijkboekhouding	overzicht van geld- en waarestromen in een wijk	de wijk krijgt nieuw inzicht: het organiseren van vitale functies kan anders, beter, mooier, plezieriger, makkelijker, goedkoper, etc.	bewustzijnsontwikkeling: het verruimen van onze blik, waardoor het verlangen ontstaat om onderling uit te wisselen op basis van wederkerigheid
wijkwijsheidsraad	bron voor coöperatief ondernemen op basis van het bewustzijn en inzicht in een wijk	de wijk krijgt nieuwe ideeën voor projecten, werkzaamheden, functies	de wijk gaat harmonieuze onderlinge relaties formuleren, waardoor het verlangen ontstaat om samen te werken op basis van de weg van de minste weerstand
wijkbedrijf	coöperatie van een wijk waar vitale functies worden georganiseerd, zoals werk, energie, zorg, voedsel, onderwijs, mobiliteit, ondersteund door een aanvullend geldsysteem en crowdfunding	de wijk krijgt nieuwe onderlinge verbindingen	de onderdelen (assets, mensen) in een wijk gaan elkaar aanvullen, waardoor het verlangen ontstaat om een levend geheel te worden op basis van gelijkgestemdheid
de all inclusive wijk	een levend geheel	integreren en balanceren van assets, informatie en wijsheid	zelforganisatie

tabel: systemische samenhang van de hulpstructuren van de all inclusive wijk

meer weten?

De all inclusive wijk is een concept van

Transitiereizen VOF

Carla Onderdelinden en Patricia van der Haak en Roel Winter

Voor presentaties, inspiratiewandelingen door de wijk, seminars en advies kunt u contact opnemen met:

Transitiereizen VOF

Vondellaan 22

6824 ND Arnhem

www.transitiereizen.nl

www.pinterest.com/transitiereizen

Carla Onderdelinden

carla@transitiereizen.nl

06-37.55.35.36

Patricia van der Haak

patricia@transitiereizen.nl

06-46.86.59.17

Roel Winter

flex@thiemeloods.nl

06-22.40.19.31

wij vertellen verhalen
over nieuwe en duurzame
economie

wij dagen je uit
om anders te kijken

wij benoemen
transitievraagstukken bij
overheden en organisaties

wij ontwikkelen
nieuwe functies
voor overheden en organisaties

wij ontwikkelen
nieuwe structuren
voor publiek-private
samenwerking

wij ontwerpen
concepten en netwerken
voor nieuwe en duurzame
economie

versie 14 september 2015